

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Glasilo veseljakov

Naročnina
naj se pošilja
upravištvu.
Rokopisi pa
uredništvu
'Seža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Dober svet.

»Ali se hočem omožiti, ali
naj si raje poiščem kakęga
ljubimca?«

»Najpametneje je, ako se
preskrbiš z obojim.«

Iz „Podlistka“ nekega
dnevnika.

— — — po enem letu
srečnega zakona, osrečila
je mlada Rosana svojega
soproga s čvrstim dečkom.
(Nadaljevanje sledi)

Med zaročenci.

Ona: „Z veseljem hočem
deliti s teboj žalost, skrbi
in jezo.“

On: „Ali draga! Jaz nisem
žalosten, nimam skrbi niti
jeze.“

Ona: „Le potrpi; to še
vse pride kadar bova poro-
čena.“

ČEZ DESET LET.

Vlak je odhajal s postaje. Z velikim truščem in sopihanjem se je oddaljevala lokomotiva, kolesa pa so škripaje in cvileče drčala po glatkem tiru.

Pri oknu nekega voza se je še videl ženski klobuk, vijoličast pajčolan in bel robec. To je bilo vse in še to so kmalo zakrili oblaki dima. Ko se je razpršil dim, izginil je pa tudi že vlak našim očem.

Na peronu obstal je mladenič, krčevito držeč v roki robec, s katerim se je še ravnokar poslavljaj. Ko se je ljudstvo razšlo, zdramil se je še le, otrl si solze, ki so se mu blestele v lepih očeh ter otožen odhajal.

To je bil zadnji prizor mične ljubezenske dogodibice. Junaka te dogodibice sta bila Zdravko Brumen in Alenčica Slanov. Deklica je bila zelo odlične ruske rodbine, ki se je izobraževala v dunajskem višjem dekliškem vzgojevališču. Oče je po dvakrat na leto prihajal iz Moskve k svoji hčerki na obisk, obsipaval jo vselej z ljubeznivostmi ter ji obljubil, da jo bo po dokončani vzgoji vzjel s seboj domov. Alenčico ta obljuba ni posebno razveselila, kajti življenje med tovarišicami ji je zelo prijalo. Naposled je prišla tudi ljubezen.

Krasen dan meseca junija jo je vzbudil. Bilo je pa tako-le: Gospico Alenčico je poučevala v igranju na klavir zelo ugledna učiteljica, ki je prihajala v ta namen v vzgojevališče. Ta učiteljica je nekoč zbolela ter si vsled tega izbrala namestnico, obenem pa izprosila pri prednici, da so gojenke novo učiteljico obiskovale na domu.

Nekega dne šetala je Alenčica s svojo novo učiteljico po vrtu in tu ji je predstavila učiteljica svojega brata Zdravka.

Star je bil dvajset let ter interesantnega obraza z ljubeznivimi očmi. Ni čudo torej, da se je tu vnela ljubezen na mah pri obeh strankah.

Od tedaj je Alenčica šestokrat prihajala na vrt, kjer sta se sestajala s Zdravkom ter uživala mlado ljubezen, dokler ni prava vzgojevališčna učiteljica zopet okrevala ter prevzela svojo prejšnjo nalogo.

Od tedaj pa sta se Zdravko in Alenčica le redkokdaj videla, tem pogostejše pa sta si dopisovala o svojih srčnih čutilih. Nekoč sta se vendar slučajno zopet sešla v neki slaščičarni in tedaj je Alenčica povedala Zdravku strašno novico, da bo morala v kratkem odpotovati domov v Rusijo.

„Ti toraj res odpotuješ?“ vzdihnil je Zdravko presenečen.

„Da, odpotujem!“

„Potem se usmrtil!“ Alenčica se je prestrašila Zdravkove grožnje, zato mu je prisegla pri vsem kar mu je svetega, da mu bo ostala vzlic temu zvesta do „hladnega groba“ in da bo čakala nanj, dokler ne doseže primerne službe, ki bi jima omogočila združitev.

Alenčica je imela tedaj sedemnajst, Zdravko pa dvajset let in bil ni še prav nič drugega, kakor ubog dijak. Alenčica pa je bila hči imovitega ruskega plemiča. Seveda bi se silno osmešil, ko bi sedaj prosil stariše za Alenčino roko, toda v desetih letih bo že kaj dosegel in tedaj bo lahko stopil pred njenega očeta ter govoril ž njim resno besedo.

Med lizanjem raznovrstnih slaščic sta si snovala načrt za bodočnost. Tedaj je bil 30. dan junija 1895. Dne 30. junija 1905 se snideta zopet v tej slaščičarni. Torej natančno po desetih letih. Samo smrt more preprečiti ta načrt. To sta si prisegla pri svoji ljubezni, pri svoji sreči. Alenčica mu je nato podala roko, Zdravko pa ji je pritisnil nanjo vroč poljub in ko je slaščičarica bila baš odšla po svojih opravkih, našli ste se tudi njuni ustnici v dolgem krepkem poljubu. In to je bil res sladak poljub, kajti obeh ustnice so bile oslajene s slaščicami.

Na to je prišlo slovo.

„V desetih letih“, dejal je Zdravko.

„V desetih letih“, ponovila je Alenčica.

„Vlak je odpeljal s postaje in Zdravko je ostal sam s svojimi solzami in potrtem srcem na peronu.“

* * *

Čas, najboljši zdravnik vseh ran je mineval. Iz ubogega dijaka postal je inženier, ki je večkrat mislil na svoj doživljaj z Alenčico ter se vstrajno trudil zagotoviti si prijetno bodočnost. Doživel je še marsikak dogodek, toda v srcu je nosil še vedno podobo ljubljene Alenčice. Nekaj mesecev po odhodu mu je pisala, da misli vedno le nanj, potem pa ni čul ničesar več o njej. Njena ljubka podoba je bledela in bledela in le včasih se je spomnil nanjo še z bridkim smehljajem. Ljubil jo je sicer še vedno, toda s tistim ognjem, kakor nekdaj — ne več.

In nekega lepega dne meseca julija spomnil se je desetletnice. Ali misli še Alenčica name ali ne? Ali še živi in Bog zna iz katerega dela sveta bo

prišla na sestanek? Nasmehnil se je svojim lastnim mislim. Ne, Alenčica ne misli več na to in ji to tudi ni zameriti. Kdo bi pa tudi mislil celih deset let na tako mladostno bedarijo. Vzlic temu pa se je namenil iti v slašči-čarno.

Zdravko je sedel dne 30. julija v ravnoistem kotičku slaščičarne kakor pred desetimi leti. Imel je trideset let. Z njegovih nekdanj upadlih lic mu je izginilabledota in krepke brke so se mu krivile pod nosom. Več let ženi ni bil v slaščičarni. Prodajalka ga ni poznala in on ne nje, le lastnico je še spoznal, ki pa se je med tem časom tudi precej odebelila.

Inžener Zdravko je sedel v kotu ter zavžival razne slaščice. Ko je mi-nila ura, hotel je zapustiti slaščičarno. Velika neumnost, si je mislil, da sem tu pričakoval Alenčico, vendar pa se hočem za vsak slučaj zagotoviti in naročil je prodajalki: „Ko bi katera dama vprašala zame, povejte ji, da sem v kavarni „Evropa“. Moje ime je Zdravko Brumen.“

Mlada prodajalka pa je na to vskliknila: „Zdravko Brumen? — Tu je došlo pred nekolikimi dnevi pismo naslovljeno na vas.“

Zdravko je vsprejel pismo, je odprl ter čital:

„Ljubi stric!

Ne bodi hud, da pišem tako slabo; toda star sem še le sedem let in tudi tvojega jezika ne razumem dobro. Moja mama ne more priti, kajti papa ji je dejal, da je to neumnost in mama ima tudi preveč opraviti z mojimi mlajšimi bratci. Zdaj živimo v Moskvi in dobro nam gre. Pozdravljamo te vsi in te prosimo, da nam piši, če si tudi že oženjen. Mama pravi, da tu slaščice niso tako ukusne, kakor pri vas in mama tudi tebe ni pozabila, zato ti pišem. Pozdravlja te

Feodor Krajcnov

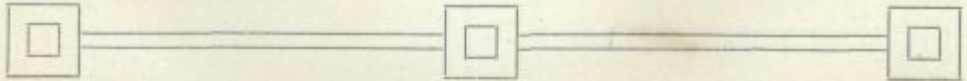
najstarejši sin Alenčice Krajcnov, roj. Alenčice Slanov.*

Utrink.

Celo najzabitejši človek si s pametnim zakonom lahko opomore.

Mohamed je prepovedal vino, a dovolil žensk kolikor jih kdo hoče. Mislil si je gotovo: kdor bo trezen, imel bo še eno žensko preveč.

Čudno.

„Ali ni to čudno, Lizika: ako jaz poljubim našo guvernantko, me vselej poboža po licu in pravi, da sem pridna, ako jo pa naš papa poljubi, ga pa vdari po licu ter mu pravi: „hudobnež“.“

VJEL SE JE.

Vilko Burja je bil zelo imovit. Skrbi ni imel nobenih. Kakor pa je že človek ustvarjen, da si skrbi sam nakoplje na glavo, ako jih nima, tako si je nakopal skrb tudi Vilko Burja. Hotel se je namreč poročiti z deklico, ki bi bila še popolnoma neomadeževana; ker pa so take ženske vedno redkejše, skrbeti je začelo Burjo, kako bi jo dobil. Na premoženje ni gledal, saj je imel sam dovolj; celo posebno lepoto ni zahteval, samo da bi bila neomadeževana, pa bi bil zadovoljen.

Poskušal je pri marsikateri, toda nekatere svoje omadeževanosti niso niti prikrivale, drugim pa, ki so jo prikrivale, prišel je tudi kmalo na sled.

Nekoč se je pa seznanil z nekim trgovcem, ki je imel ljubko hčerko. Vilko se je kmalo vanjo zaljubil, ker pa se je hotel prepričati o njeni neomadeževanosti predno bi izpregovoril ž njo obvezno besedo, vprašal jo je nekega dne: „Zofka, ali si že kdaj ljubila?“

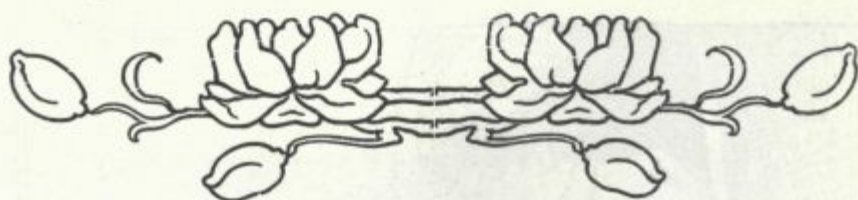
„Nikdar,“ vskliknila je Zofka svečano. „Prisegam vam, da nikdar!“

Vsled te izjave je postala Zofka ženka Vilko Burje.

Kmalo po poroki pa se je Vilko Burja prepričal, da Zofka ni tako nedolžna, kakor mu je zatrjevala. Celo za več njenih čestilcev je izvedel.

„In meni si prisegla, da nisi še nikdar nobenega ljubila,“ očital ji je zato ves potr, ko je imel neovrgljive dokaze o njeni omadeževanosti v rokah.

„In prisegla nisem krivično,“ izgovorila se je Zofka. „Ljubila res nisem še nikdar nobenega, pač pa je mene že marsikdo ljubil.“

NAVOD KAKO NAJ SE OBNAŠAJO DEKLETA.

Ne dvigaj nikdar na ulici svojih kril previsoko — ako nimaš lepih nogavic.

Kadar te kdo poljubi, zakriči, toda tako, da te ne bo kdo drugi čul.

Ne pisari mladeničem pisem; kar imaš v srcu opravi — osebno.

Ne potikaj se ponoči predolgo po ulicah, temveč glej, da prideš kar najpreje — kam pod streho.

Ljubezen svojega častilca čislaj nad vse, zato skrbi, da ne izve o tvoji nezvestobi.

Siromaštvo ni sramotno, zato kar odkrito povej svojemu častilcu, da potrebuješ denar.

Ne trpi, da bi te na cesti kdorkoli ogovarjal. Ako dvomiš o ugodnosti razmer dotičnika, odpodi ga ter potrpi, da te ogovori kak boljši.

Proza.

„Umrli bi za vas, gospica, tako vas ljubim!“

„Oprostite, od tega jaz ne morem živeti.“

Samoobsodba.

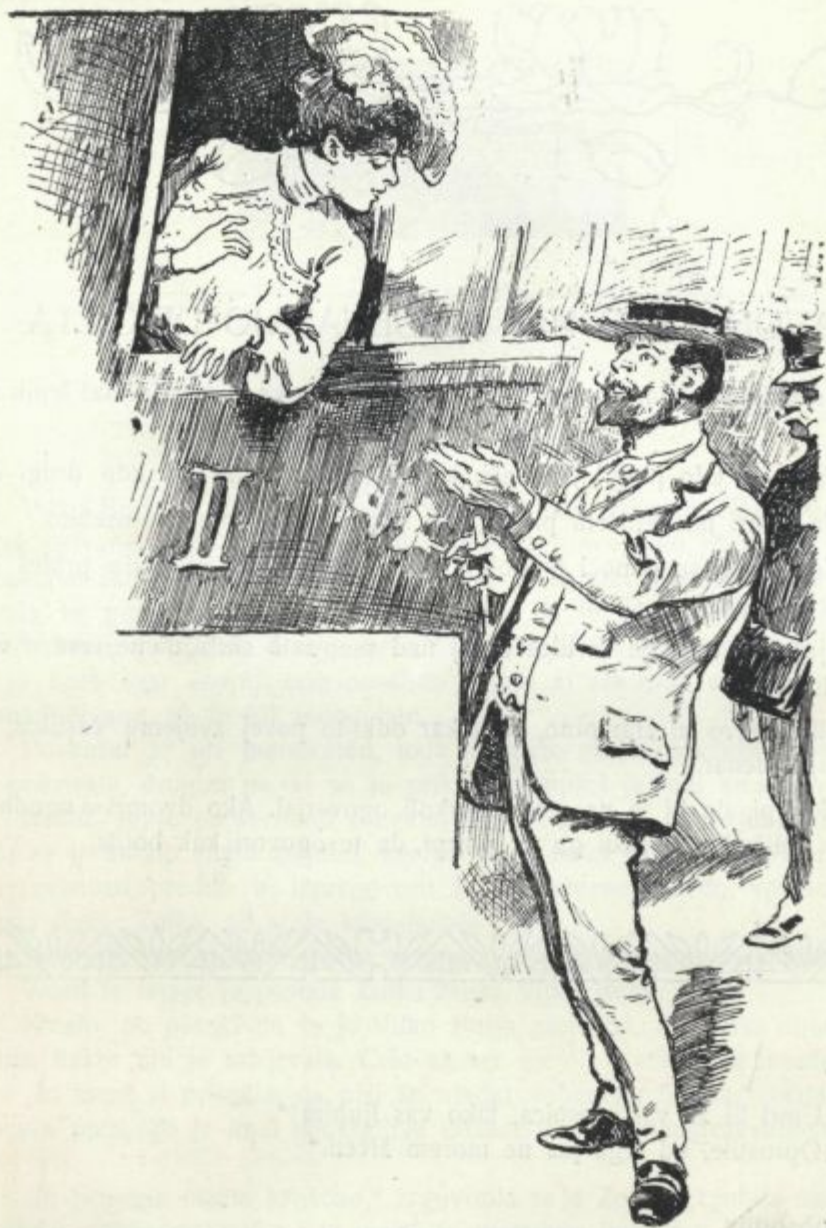
Micika (svojemu Janezu, ko je odhajal k vojakom): „Le nikdar se ne pečaj z ženskami, saj veš, da niso nič prida; misli samo name!“

Pojasnilo.

„Ali še vedno občuješ z onim brhkim romanopiscem?“

„Seveda — doživela sva že dva debela zvezka.“

Pred odhodom v letovišče.

„Srečno se toraj vozi, ljuba ženka in spomni se v letovišču tudi večkrat na dom.“

„Bodi brez skrbi, dragec. Spomnila se bom večkrat, zlasti pa tedaj, kadar mi bo pošel drobiž!“

Na poročnem potovanju.

Ona: (bogata nevesta): „Kaj bi bilo, ko bi se z avtomobilom prebrnila in bi se jaz ubila?“

On: „To bi bila — sreča v nesreči.“

REŠEN.

Aleksi Petrovski je baš silovito zvonil s hišnim zvoncem pred palačo v Novi ulici v Petrogradu, v kateri je stanoval njegov najintimnejši prijatelj Juri Vudki. Bilo je pol ene ponoči. Hišnik se za zvonjenje ni dosti brigal v topli svoji sobi in tako je ubogi Aleksi zmrzoval na ulici v mrzli novemberski noči. Tedaj mu je prišlo na misel, da bo še najlažje priklical prijatelja s sneženo kepo. Vrgel je toraj kepo v razsvetljeno okno prvega nadstropja.

V tem trenutku odprlo se je okno in Juri Vudki je v lahki nočni obleki pogledal pri oknu ter vzrl svojega prijatelja: „Vraga, kaj počneš v tej pozni uri pod mojim oknom? Kaj se ti je pripetilo in česa hočeš od mene?“ kričal je v mrzlo noč.

„Le naglo odpri! Vrzi mi ključ skozi okno. Življenje moje je najbrže v nevarnosti!“

„To vendar ni dovolj utemeljeno, da vzbujaš najboljšega svojega prijatelja iz spanja. Toda v božjem imenu . . . tu imaš ključ . . . ujemí ga ter hitro naredi!“

Aleksi je odprl ter zdirjal po stopnicah navzgor v stanovanje svojega prijatelja: „Izgubljen sem!“ je vzdihnil ves zasopljén ter padel onemogel na divan.

„Ali si imel smolo v klubu? Potrebuješ li denarja za poravnavo kakkega častnega dolga?“

„Hujše, hujše! V smrtni nevarnosti sem. Preži se name na cesti z revolverjem ali pa z vitrijolom. Pomagaj mi, svetuj mi!“

„Najprej mi pojasni svoj dogodek kolikor mogoče mirno, potem ti bo morebiti na kak način mogoče pomagati. Tu pij nekoliko konjaka, da se umiriš in potem prični.“

Ko je Aleksi poplaknil prvi strah s čašico konjaka, oddahnil se je ter pričel: „Čuj toraj. Izpovedati se ti moram popolnoma. Kake tri leta živim, kakor veš, z dražestno Karlo v najlepši harmoniji. Najin, reciva: zakon je srečen in brez prepira. Karla me obožava in ljubi me uprav z italijansko gorečnostjo in rusko zvestobo. Ima samo dobra svojstva — izvzemši: ljubosumna je name prav kakor kaka Španjolka. Prisegla je, da me takoj umori, ako bi kdaj izvedela, da jo varam. Rekla je, da me bo na francoski način počila z revolverjem, ali pa z vitrijolom polila. Jaz pa sem nehvaležen lopov in nevreden njene ljubezni. Kake štiri mesece sem ji že nezvest, zaljubil sem se namreč v malo Poljakinjo v zimskem vrtu. Če se ne motim, Karla že nekaj sluti, kajti zadnje tedne me vsak večer natančno izprašuje kam da grem in kdaj se vrnem in tako dalje. Predsinočnem mi je celo zažugala, da bo šla za menoj in me opazovala, kajti moje kasno prihajanje domov se ji zdi sumljivo.

Ko sem se nocoj okoli devete ure poslavljaj od nje, izpraševala me je kdaj se vrnem. Obljubil sem ji, da se bom vrnil najkasneje ob dveh ponoči, v resnici pa sem se namenil ostati pri Poljakinji najmanje do štirih. Karla mi je nato zažugala pol v šali pol resno s prstom: „Čula bom prav gotovo v svojo sobo, kadar se boš vrnil, le pazi, da se mi ne zakasniš!“ Izgovarjal sem se, da imamo v klubu nocoj neko jako važno posvetovanje, ki me utegne nekoliko dalje zadržati in se poslovim poln neprijetnih slutenj od Karle.

Podal sem se, to se razume, naravnost k moji Poljakinji; toda pri njej se nocoj nisem počutil posebno dobro. Žuganje Karle me je vznemirjalo tako, da sem jo že pred polnočjo zapustil, ter hitel domov. Hotel sem Karlo prijetno iznenaditi; odprl sem tiho vrata njene spalnice, prižgal luč in — pomisli moje presenečenje — — — njena postelja je bila prazna! Začel sem klicati služkinjo ter jo izpraševati, kam je odšla milostiva. „Tako, ko ste vi odšli, odšla je tudi milostiva!“ jecljala je služkinja. „Kam?“ zarohnel sem nad njo. „Najbrže za vami v klub, da bi vas iznenadila!“

Mislil sem, da se bom pogreznil v tla, tako sem se prestrašil. Toraj zdaj sem razkrinkan. V klubu ji bodo gotovo povedali, da že več tednov ne zahajam tja. Karla bo sumila, da jo varam z drugo prijateljico in končala me bo z revolverjem ali vitrijolom.

Bežal sem z doma v klub. Tam so mi povedali, da me Karla ni iskala. Še huje. Gotovo je šla Karla za menoj k Poljakinji.

Hitel sem zopet proti domu. Obstal sem sredi ceste ter gledal, če je moje stanovanje razsvitljeno. Nič. Vse temno, a pred hišo je stala v temi neka oseba, kakor bi na koga čakala . . . gotovo je Karla, ki preži name z revolverjem ali vitrijolom.

Ko sem to opazil, pobegnil sem k tebi. Ti si edini in najboljši moj prijatelj: Tudi Karla te visoko ceni — — reši me — pomiri mojo Karlo — — prenoči me nocoj, jutri zjutraj pa idi k njej ter me na kak način izgovori. — Vzemi ji revolver in vitrijol — obljubujem ti, da ne bom nikdar več grešil.“

Juri Vudka je prijatelja pozorno poslušal. Ko je končal, nasmehnil se škodoželjno in zaničljivo pogledal strahu sključenega prijatelja na divanu.

„Sicer bi bilo prav, ko bi te prepustil zasluženi kazni; kajti nečuvono je tako dražestno, tako zvesto žensko, kakor je tvoja Karla, na tako nesramen način varati. Nočem jo torej še jaz slepariti zate. Idi toraj takoj domov . . .“

„Ako me pa doma z revolverjem polije ali z vitrijolom ustreli?“

„Molči, bojazljivec! Hočem ti pomagati. Idi toraj domov toda ne hodi v hišo pri glavnem vhodu, temveč zadaj skozi vrtna vratica. Splezaj čez zid in vtihotapi se v svoje stanovanje ter lezi k počitku, Karlo pa pusti stražiti pred hišo. Ko se bo zdanilo, naveličala se bo prežanja ter sama prišla v stanovanje. Tedaj se potuhni, kakor da bi trdno spal in če ne bo drugače, ji prisezi, da si se že davno pred polnočjo vrnil domov; ker pa je tako sladko spala, je nisi hotel buditi. V klubu ni bila, zato bo tvoji laži verjela terte na tihem celo prosila odpuščanja, da je dvomila o tvoji zvestobi.“

„Imenitno! Toda ali hočem ubožico pustiti vso noč na cesti?“

„Pomisli samo, da jo bo ta dogodek iztreznil ter jo ozdravil ljubosumnosti. Tudi meni se zelo smili, toda najino prijateljstvo mi je nad vse.“

„Hvala, srčna hvala! Tvojega plemenitega in nesebičnega prijateljstva ne dom nikdar pozabil. Ako natančno premislim, godi se Karli prav, ako zmrzuje na cesti, zakaj mi pa ne pusti prostosti.“

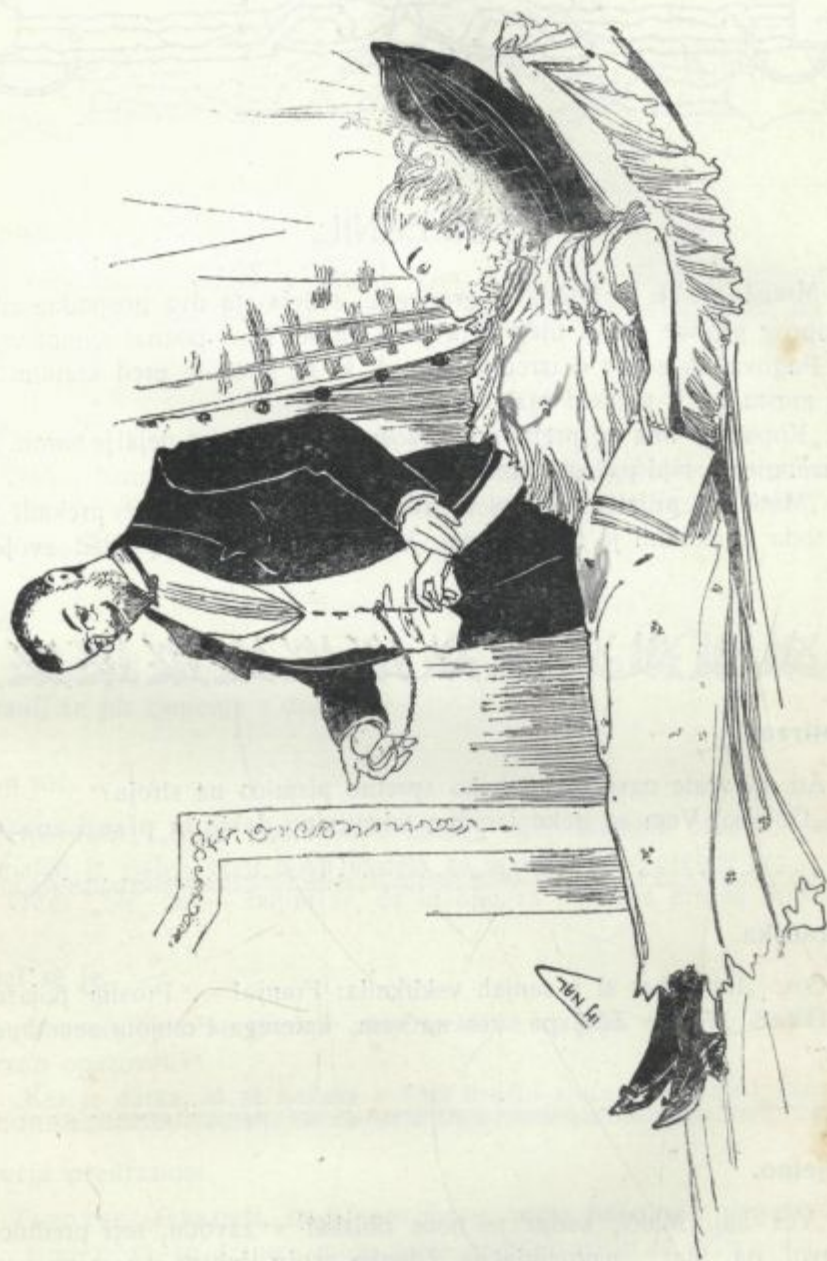
Aleksi je objel svojega prijatelja ter hitel domov, da se splazi neopažen v svoje stanovanje.

Juri je prijatelju posvetil po stopnicah; nato je ugasnil luč v salonu, odprl vrata svoje spalnice ter vzkliknil :

„Izvrstno! Nocoj ostaneš brez skrbi pri meni! Tvoj Aleksi je velik bedak! Karla, ti v resnici zaslužiš boljšega prijatelja!“

Pozna jo.

Zdravnik: „Skrajni čas je, milostiva, da se podaste v kako letovišče, ali pa da pošljete tja — svojega soproga.“

IZBLEKNIL.

Mračilo se je. V budoarju grofice L. sedela sta dva gospoda; eden je bil soprog grofice, drugi njegov prijatelj baron T.... poznat lehkoživec.

Pogovarjali so se o izredni lepotici, ki se je še le pred kratkim naselila v mestu ter o njenem razkošju.

„Kopališče ima že pretirano razkošno opremljeno“, dejal je baron. „Cevi ima srebrne, v pipi pa celo smaragde vdelane.“

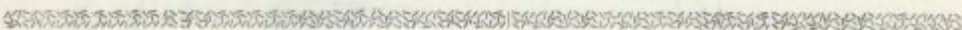
„Motiš se, prijatelj! V pipi so vdelani opali in — — —“ prekinil ga je grof, toda obmolknil je takoj zopet, ko je zapazil srdit pogled svoje soproge.

Talentirana.

Ali mi veste nasvetovati kako spretno pisarico na stroju?“

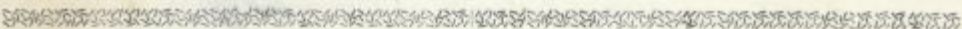
„Gotovo! Vem za neko izredno talentirano dekle in pisati zna tudi.“

Vsestranska.

On: „Ravnokar si v sanjah vskliknila: Franjo! — Prosim pojasnila.“

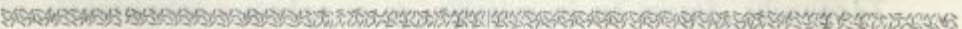
Ona: „Tako? Zdaj pa res ne vem, katerega Franjota sem imela v mislih.“

Neprijetno.

„Veš kaj, Malči, kadar te bom obiskal v zavodu, reci prednici, da sem tvoj da brat,“ nagovarjal je Zdenko svojo ljubico, ko je po preteku počitnic odhajala zopet v deklinški zavod.

„Ne bo šlo! Prednica mi ne bo verjela, da imam — toliko bratov.“

Mlad zakon.

On: „Škoda, ljuba ženka, da te že prej nisem vzel v zakon!“

Ona: „Bodi vesel; sicer bi bili že davno medeni tedni pri kraju.“

Monolog.

Lopov (ki je kradel v škofiji čita v časopisu, da je razpisanih 100 kron nagrade onemu, kdor ga zasledi): „Lej, lej, kdo bi si mislil, da sem toliko vreden.“

Skrbna.

Ona: „Natakar, prinesite mojemu soprogu porcijo obistne pečenke, toda glejte, da bo velika porcija, kajti moj soprog se strašno razburi zaradi vsake — malenkosti!“

Utrinki.

Z ljubimci lepih dam se ravna ravno tako, kakor s perilom: ako so umazani, se jih zamenja z drugimi.

Ne bo nič.

Profesor: „Vaša gospodična hčerka sicer izvrstno študira, samo v matematiki je slaba; vzeti bova morala za matematiko posebne ure.

Oče: „Ne, ne — bojim se, da bi bila za posebne ure še preslaba.“

Vsedel se je.

„Gospod, kako se drznete damo, ki se nahaja v moji družbi, tako predrzno opazovati?“

„Ker je dama, ki se nahaja v vaši družbi slučajno — moja žena!“

Največja predrznost.

Trgovec (zapazivši, da njegov knjigovodja poljubljuje njegovo ženo): „Kaj, Brglez; vi se drznete mojo ženo poljubovati in to celo sedaj, ko je v pisarni največ opravila!“

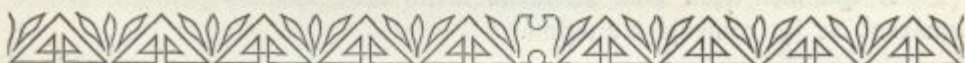
Izvrstna ženica.

„Moja ženica je res pravi biser. Edino kar bi bilo na njej graje vredno, je to, da me včasih pretepe, da rada z drugimi ljubkuje, da ne zna kuhati in pa da strašno veliko denarja potrosi za svoje obleke, sicer pa je, kakor sem že dejal: zlata vredna!“

Med frkljami.

Prva frklja: „Jaz bi se najraje poročila s kakim častnikom.“

Druga frklja: „Jaz pa raje s kakim bogatinom, katerega častniki pogostem obiskujejo!“

Ob sklepu prvega polletja.

Z današnjo številko je „Jež“ zaključil svoje prvo polletje šestega letnika.

Ker je nekaj cenj. naročnikov pozabilo doslej obnoviti naročnino, prosimo, da to kar najprej store, kajti suša na polju šale in dovtipa je pri nas jako velika, zato bi bilo res želeti da bi se vsaj „Ježu“ tako prilivalo, da bi se ne posušil.

Novim naročnikom so še vse letošnje številke na razpolago.

Upravništvo.